

ПІДГОТОВКА ДО ВХОДЖЕННЯ У С В Я Т И Й Х Р А М

ПІДГОТОВКА ДО ВХОДЖЕННЯ
У С В Я Т И Й Х Р А М

Адаптовано з книги Бойда К. Пекера
Святий храм

перша сторінка обкладинки:
Солт-Лейкський храм

четверта сторінка обкладинки:
Храм у Лае, Гаваї

© 2003 by Intellectual Reserve, Inc.

Усі права застережено

Printed in Italy

Текст англійською мовою затверджено: 8/02

Переклад затверджено: 8/02

Назва оригіналу
Preparing to Enter the Holy Temple

Ukrainian
36793 192

ПРИХОДЬТЕ У ХРАМ

Існує багато причин для того, щоб ми приходили у храм. Навіть зовнішній вигляд храму, здається, натякає на його глибинні духовні цілі. Ще більше це стає очевидним, якщо зайти всередину. Над дверима храму є напис «Святість Господу». Коли ви заходите в будь-який освячений храм, ви — у домі Господа.

Церква будує багато різних споруд. У них ми поклоняємося, навчаємо, знаходимо відпочинок, проводимо організаційну роботу. Ми можемо організовувати коли, приходи і місії, кворуми і Товариства допомоги в цих будинках і навіть в орендованих залах. Але, коли ми організуємо сім'ї за тим порядком, який Господь нам відкрив, ми організуємо їх у храмах. Храмовий шлюб, цей обряд запечаткування, є вінцевим благословенням, на яке ви можете претендувати у святому храмі.

У храмах члени Церкви, які мають на те право, можуть взяти участь у найпіднесенішому з викупительних обрядів, які були відкриті людству. Там, під час цієї священної церемонії, особа може бути омита, помазана, навчена, обдарована і запечатана. А коли ми отримаємо ці благословення для себе, можемо зробити це для тих, хто помер, не мавши можливості зробити це. У храмах священні обряди виконуються однаково для живих і для померлих. Тут є христильна купіль, де гідні члени Церкви виконують вікарні хрищення за померлих, діючи як повірники для тих, хто пішов за завісу.

«Приходьте у храм». Якщо не тепер, то найближчим часом. Палко моліться, упорядкуйте своє життя, економте, скільки можете, сподіваючись, що той день колись настане. Почніть зараз цю, часом дуже важку і бентежну, подорож покаяння. Храм змінює особистість і щедро винагороджує будь-які зусилля, докладені, щоб дістатися туди. До

декого з тих, хто живе дуже далеко від храму, храми прийдуть швидше, ніж ці люди зможуть поїхати до них. Тримайтеся віри і надії та вирішіть для себе, що прийдете — що будете гідними і прийдете у храм.

ЦЕ — СВЯЩЕННЕ

Якщо ви ретельно читаете Писання, то вам відкриється, що Господь не все сказав усім людям. Було встановлено кілька обмежень, які були передумовами для отримання священної інформації. Храмові церемонії підпадають під цю категорію.

Ми не обговорюємо храмові обряди поза стінами храмів. Ніколи не існувало наміру, щоб знання про ці храмові церемонії були відомі тільки для обмеженої кількості вибраних людей, які будуть зобов'язані стежити, щоб інші люди ніколи не дізналися про них. У дійсності якраз навпаки. Великими зусиллями ми спонукаємо кожну душу здобувати право і готуватися до отримання храмового досвіду. Ті, хто побував у храмі, були навчені ідеалу: колись кожна жива душа і кожна душа, яка коли-небудь жила, матиме можливість почути євангелію і прийняти чи відхилити те, що дає храм. Якщо ця можливість відкидається, то робить це сама людина.

Обряди і церемонії храму прості. Вони прекрасні. Вони священні. Вони тримаються у секреті, щоб не потрапити до тих, хто не готовий їх отримати. Допитливість — це не підготовка. Глибокий інтерес теж не є підготовкою. Підготовка до обрядів включає в себе кілька підготовчих етапів: віра, покаяння, хрищення, конфірмація, набуття гідності, зрілості і достоїнства того, хто приходить як запрошений гість у дім Господа.

Ми маємо бути підготовленими до того, як підемо у храм. Ми маємо стати гідними до того, як підемо у храм. Для цього встановлені деякі обмеження й умови. Їх було встановлено Господом, а не людиною. А Господь має всі права й повноваження вказувати, щоб усе, що стосується храму, зберігалось священним і конфіденційним.

Усі, хто є гідними і визнаються у всіх відношеннях такими, що можуть увійти в храм, будуть представлені для священних ритуалів і обрядів.

ГІДНІ УВІЙТИ

Як тільки ви відчули цінність храмових благословень і святість обрядів, що виконуються у храмі, ви не будете піддавати сумніву високі стандарти, установлені Господом для того, щоб увійти у святий храм.

Ви повинні отримати дійсну перепустку, щоб бути допущеними у храм. Ця перепустка має бути підписана єпископом вашого приходу і президентом вашого колу. Якщо ви живете у межах місії, то у цьому разі президент філії і президент місії мають обов'язок виписувати храмові перепустки. Тільки ті, хто є гідними, можуть іти у храм. Єпископ має відповідальність у співбесіді визначити нашу особисту гідність. Ця співбесіда дуже важлива для вас як членів Церкви, бо це нагода разом з висвяченим Господнім слугою дослідити спосіб вашого життя. Якщо щось неправильно у вашому житті, єпископ допоможе вам виправити це. Через таку процедуру, радячись з загальним суддею в Ізраїлі, ви можете заявити про свою гідність, щоб увійти в храм з дозволу Господа, або можете отримати допомогу, щоб цю гідність здобути.

Президент Н. Елдон Теннер, який служив першим радником у Першому Президентстві, говорив про співбесіди на загальних зборах священства. Його порада має значення як для Церковних провідників, які проводять співбесіду, так і для членів Церкви, з якими проводять цю співбесіду. Уважно подумайте над цією порадою:

«Ви, єпископи і президенти колів, можете розпочати співбесіду на отримання храмової перепустки так:

«Ви прийшли до мене по перепустку, щоб увійти у храм. Я маю відповідальність представляти Господа, проводячи цю бесіду з вами. Передбачається, що на завершення співбесіди я підпишу вашу перепустку; але мій підпис—то не єдиний важливий підпис на ній.

До того, як перепустка набуде чинності, ви маєте підписати її самі.

Підписуючи свою перепустку, ви зобов'язуєтеся перед Господом бути гідними привілеїв, які даруються тим, хто має таку перепустку. Є кілька установлених запитань, які я поставлю ... А вам слід чесно відповісти на кожне з них ...»

І після того, як ви поставили обов'язкові запитання до того, з ким проводите співбесіду, можливо, вам захочеться додати щось на зразок цього: «Той, хто йде в дім Господа, має бути вільним від усього *нечистого, несвятого, брудного, неприродного*» ...

Наші співбесіди мають проводитися в атмосфері любові, скромності. Часто буває, що ще можна щось виправити, якщо ви запитаете: «Чи відчували б ви незручність або, можливо, нечесним себе перед Господом з якихось причин, якби вам довелося підписувати свою власну храмову перепустку?»

«Може вам потрібно трохи часу, щоб привести до ладу щось дуже особисте, перш ніж ви поставите свій підпис? Пам'ятайте, Господь знає все і не буде висміяний. Ми намагаємося допомогти вам. Ніколи не обманюйте заради того, щоб отримати покликання, перепустку чи благословення від Господа».

Якщо ви будете мати такий підхід до справи, як згадано вище, то й член Церкви з усією відповідальністю перевірятиме себе. Єпископ чи президент колу має право на силу проникливості. Він знатиме, чи є якийсь непорядок, що його необхідно владнати, перш ніж виписати перепустку. («The Blessing of Church Interviews,» *Ensign* [November 1978]: 42–43).

Співбесіда для отримання храмової перепустки проводиться приватно між єпископом і членом Церкви. Під час такої співбесіди перед членом Церкви ставляться дослідницькі запитання про його чи її особисту поведінку, гідність, а також про його чи її відданість Церкві та Церковним чинам. Особа має підтвердити, що вона морально чиста і виконує Слово мудрості, сплачує повну десятину, живе в гармонії з ученнями Церкви, не має ніяких справ з

відступницькими угруповуваннями і не співчуває їм. Єпископа проінструктовано, що надзвичайно важливо, щоб урегулювання всіх цих справ з особою, з якою проводиться співбесіда, проходило конфіденційно.

Саме відповіді на запитання єпископа покажуть, чи гідна ця особа отримати храмову перепустку. Якщо ця особа не виконує заповіді або щось у її житті треба привести до порядку, то їй потрібно буде по-справжньому покаятися перед тим, як отримати храмову перепустку.

Після того як єпископ провів таку співбесіду, член президентства колу так само проводить співбесіду з кожним з нас перед тим, як ми підемо у храм. Якщо ми йдемо вперше, то, як правило, президент колу проводить співбесіду особисто.

Безсумнівно, коли вам доведеться проходити співбесіду для отримання храмової перепустки, то ви приймете судження того, кого призначено суддею в Ізраїлі, хто має відповідальність представляти Господа, визначаючи, чи ви можете увійти у цей священний дім.

ВПЕРШЕ І ЩОРАЗУ

Якщо ви йдете у храм вперше і трохи неспокійні, то це нормально. Це природно для людини хвилюватися через незнане. Ми часто нервуємо перед чимось для нас новим.

Будьте спокійними. Ви йдете у храм. Там буде кому допомогти вам на кожному кроці. Про вас дбайливо потурбуються— будьте спокійними.

Коли входимо у храм, ми маємо бути благоговійними. Будь-які необхідні розмови мають вестися пошепки. Як правило, під час навчання нам слід бути дуже благоговійними і поводитися тихо.

Зараз є кілька місць, де у нас є можливість роздумувати у тихому благоговінні. До того, як увійти у деякі храми і розпочати обрядову роботу, групи часто збираються у каплиці храму. Тут члени Церкви чекають, поки не збереться вся група. У повсякденному житті ми, чекаючи, втрачаємо терпіння. Зайти у кімнату першими і бути вимушеними чекати останнього з групи до того, як продовжити роботу,

Целестіальна кімната, храм у Верналі, Юта

за інших обставин викликало б роздратування. У храмі ж навпаки. Таке чекання вважається особливою можливістю. Який це привілей — сидіти тихо, не розмовляючи, і направляти свої думки у духовне благоговійне русло! Це як відпочинок для душі.

Коли ви приходите у храм, пам'ятайте, що ви гості у домі Господа. Це час для радості, але час для тихої радості. Іноді під час храмових шлюбів необхідно нагадувати родичам і друзям, що їхні вияви любові та привітання, їхні вітання з членами сім'ї, яких вони давно не бачили, мають висловлюватися у тихому, пониженому тоні. Голосні розмови і голосний сміх недоречні в домі Господа.

Прислухуйтеся до вказівок працівників храму. Хтось вас завжди буде скеровувати.

НАВЧЕНІ З НЕБЕС

До того, як ви підете у храм уперше, і навіть після багатьох відвідувань, вам корисно буде знати, що навчання у храмі відбувається з допомогою символів. Господь, Вищий Учитель, навчав переважно у такий спосіб.

Храм — це велика школа. Це дім пізнання. У храмах підтримується атмосфера, ідеальна для навчання високих духовних справ. Покійний доктор Джон А. Відтсоу з Кворуму Дванадцятьох був почесним президентом університету і всесвітньо відомим вченим. Він благоговійно ставився до храмової роботи і якось сказав:

«Храмові обряди охоплюють весь план спасіння, як про це час від часу вчать провідники Церкви, і висвітлюють матерії, важкі для розуміння. Храмові вчення не перекручуються і не вивертаються, аби пристосувати їх до великої схеми спасіння. Філософська завершеність ендаументу є одним з аргументів на користь достовірності храмових обрядів. Більш того, ця завершеність огляду і роз'яснення плану євангелії робить храмове богослужіння одним з найефективніших методів для того, щоб освіжити в пам'яті всю структуру євангелії.

Ще один факт завжди подобався мені як суттєвий доказ істинності храмової роботи. Ендаумент і храмова

робота, як це було відкрито Господом Пророку Джозефу Сміту, ... чітко діляться на чотири частини: підготовчі обряди, навчання через лекції і показ, завіти і, нарешті, перевірка знань. Сумніваюсь, щоб пророк Джозеф, неосвічений і не навчений логіці, міг сам зробити це таким логічно завершеним». (John A. Widtsoe, «Temple Worship,» *The Utah Genealogical and Historical Magazine* 12 [April 1921]: 58.)

І ще один витяг із статті старійшини Відтсоу:

Ми живемо у світі символів. Ми не знаємо нічого, окрім символів. Ми пишемо кілька знаків на аркуші паперу і кажемо, що вони складають слово, яке означає любов або ненависть, або милосердя, або Бог, або вічність. Знаки можуть бути не зовсім красивими на наш погляд. І ніхто не чіпляється до символів на сторінках книги за те, що вони не такі могутні у своїй красі, як те, що вони представляють. Ми не оспоруємо символ Б-о-г через те, що він не дуже гарний, хоч і представляє велич Бога. Ми раді, що маємо символи, якщо тільки значення символів є для нас зрозумілим. Я виступаю сьогодні перед вами; ви не оспоруєте ні мій спосіб подачі матеріалу, ні мій підбір слів; слідкуючи за змістом думок, які я намагався передати вам, ви забули про слова і манеру висловлення ...

Ми живемо у світі символів. Жодний чоловік, жодна жінка не можуть вийти з храму обдарованими так, як це має бути, якщо не побачать за символами могутні реалії, що стоять за цими символами». («Temple Worship,» page 62.)

Навіть якщо ви йтимете у храм і пам'ятатимете, що там навчання відбувається за допомогою символів, то ви ніколи не досягнете належного стану духа, якщо не вийдете звідти з розширеним баченням, з піднесенішими почуттями, із збільшеним знанням того, що є духовним. План навчання — чудовий. Він натхненний. Сам Господь, Вищий Учитель, постійно навчав Своїх учнів з допомогою притч, словесного способу передачі символів того, що може бути важким для розуміння. Він розповідав Своїм учням про те, що їм було добре знайоме з життя, Він говорив про курей і

Христильна купіль, храм у Вашингтоні, О.К.

курчат, птахів, квіти, лисиць, дерева, бандитів, грабіжників, захід сонця, багатих і бідних, лікарів, латаний одяг, поління бур'яну, замітання хати, годівлю свиней, молотьбу зерна, зберігання в коморах, будівництво домів, про наймитів і багато іншого. Він говорив про гірчичне зерно, про перлину. Він хотів навчити тих, хто слухали його, а тому говорив про звичайні речі, використовуючи їх як символи. Ніщо з цих речей не є містичним або незрозумілим, і всі вони — символічні.

Храм сам по собі стає символом. Якщо ви бачили якийсь храм уночі, повністю освітлений, то знаєте, як це вражає. Дім Господа, вихоплений світлом із темряви, стає символом сили і натхнення євангелії Ісуса Христа, що стоїть як маяк у світі, який дедалі більше заглиблюється в духовну темряву.

Храмова церемонія не буде зрозумілою з першого разу. Вона буде зрозумілою тільки частково. Повертайтеся знову, знову і знову. Повертайтеся, щоб навчатися. Те, що турбувало вас, що здавалося дивним чи загадковим, стане для вас зрозумілим. Багато що увійде вам в душу як спокій, як щось дуже особисте, таке, що ви не зможете пояснити нікому. Але для вас це вже буде зрозумілим.

Те, що ми отримуємо в храмі, великою мірою буде залежати від того, що ми візьмемо у храм, — від нашого смирення і благоговіння, від бажання пізнати. Якщо ми будемо сприйнятливими до навчання, то Дух навчатиме нас у храмі.

Коли у вас буде можливість побувати на сесії ендаументу в храмі або бути свідком на запечатуванні, поміркуйте над глибоким змістом того, що відбувається у вас на очах. А потім після відвідування храму, тримайте все це у пам'яті; у тиші і молитві згадайте це і ви побачите, що ваші знання збільшуються.

Серед великих цінностей досвіду, здобутого у храмі, є та, що перед вами відкривається широка, розгорнута панорама Божих задумів щодо цієї землі. Побувавши у храмі хоч раз (а ми можемо повертатися і поновлювати свої спогади), ми бачимо, що всі події в нашому житті вписуються у певну схему. З такої перспективи ми бачимо, де ми,

і також можемо швидко зрозуміти, коли відхиляємося від курсу.

А тому прагніть піти у храм. Націлюйте ваших дітей на храм. З самого дитинства спрямовуйте їхню увагу на храм і почніть їхню підготовку до того дня, коли вони зможуть увійти у святий храм.

А тим часом будьте самі сприйнятливими до навчання, будьте благоговійними. Насичуйтеся тим навчанням—символічним, високодуховним—доступним тільки у храмі.

Планування храмового шлюбу вимагає певного часу. Він вартий ретельного планування. Не так уже й рідко деякі молоді пари, що закохуються, вирішують одружитися і попри умовляння батьків, наполягають на тому, щоб одружитися негайно, через тиждень—два. Інколи прохання батьків відвести для підготовки більше часу сприймається молодою парою як незгода на шлюб. Вони бояться чекати, щоб нічого не стало їм на перешкоді. Деякі молоді пари виявляють незрілість і невдоволення, наполягаючи на негайному шлюбі. А це викликає лише додаткові труднощі, і в результаті ця подія запам'ятовується не так, як би це могло бути за інших обставин.

Якщо під час першого відвідування храму або в день укладання храмового шлюбу щось робилося поспішно або під тиском, то обов'язково щось та випаде з уваги. Перше відвідування храму або запечатування у день весілля буває тільки раз у житті. Тож варто до цього підготуватися. Це настільки значні події, що не слід дозволяти дрібницям, неважливим домашнім приготуванням відволікати вас. З цієї самої причини все треба зробити заздалегідь. Бо ви можете відчутти сильне розчарування, якщо залишите вирішення чогось важливого на останній день.

Якщо ви підете на збори раніше, сидітимете у каплиці тихо і спостерігатимете, як прибувають люди, то побачите, що вони приносять із собою щось особливе. Духовна температура підвищується, а кімната з пустої поступово стає людиною аудиторією братів і сестер, які прийшли з відчуттям радісного очікування.

Зараз, у ці завантажені справами дні, ми не завжди можемо робити це, йдучи на ті чи інші збори. Значення на-

строю, з яким ми приходимо на збори, подвоюється під час відвідування храму. А особливо, коли ми йдемо туди вперше. Нам слід прийти туди раніше.

Як бачите, слід раніше прийти не просто ради перестороги, просто для того, щоб бути впевненими, що перепустки і все інше в порядку і що ми можемо призвичаїтися до нових переживань. Це має набагато більше значення. Це для того, щоб вчасно прийти туди, де треба бути, щоб спокійно пройнятися відповідним духом — приготуватися до того, що станеться.

Ми говорили про безпосередніх учасників храмових обрядів, але бувають випадки, коли планується храмовий шлюб, а деякі близькі родичі не можуть отримати храмової перепустки. Це буває у тих випадках, коли наречений або наречена — новонавернені, а їхні батьки ще не стали членами Церкви, або якщо вони в Церкві недавно і ще не можуть отримати храмової перепустки. Буває, коли батьки — члени Церкви, але один з них не живе за євангельськими стандартами і не може отримати храмову перепустку. Ці обмеження стають на заваді під час храмових шлюбів. Саме в цей час члени сім'ї мають бути ближче один до одного і об'єднатися, щоб разом бути у ці священні моменти життя. Проблема постає, коли храмову перепустку не отримує той, хто не гідний її мати, або коли неможливо запросити друга чи родича, який не є членом Церкви, бути свідком запечатування. Це може стати причиною пригнічення і суперечки у той момент, коли так потрібен спокій для найвищої гармонії.

Що ми робимо у таких випадках? Що нам не слід робити, так це тиснути на єпископа. Єпископ, який зобов'язаний виконувати певні вимоги як загальний суддя в Ізраїлі, не може, маючи велику віру, виписати перепустку тому, хто не може мати її. Якби він її виписав, то зробив би погану послугу тим людям. І це було б нечесно навіть по відношенню до самого єпископа.

Коли планується храмовий шлюб, а один із батьків чи дуже близьких родичів не може увійти в храм, то ретельне планування допоможе уникнути проблеми. Обдумайте такі пропозиції. Запросіть батька чи матір, які не є члена-

ми Церкви або вони члени Церкви, але не можуть мати храмової перепустки, прийти у храм разом із запрошеними на весілля гостями. На подвір'ї храму відчувається такий вплив духа, який важко знайти в інших місцях. Деякі храми мають центри для відвідувачів. Подвір'я кожного храму утримується в прекрасному стані. У цілому — це місце миру і спокою.

Потурбуйтеся про те, щоб хтось чекав разом із цим членом сім'ї. Не можна залишати цю людину на самоті. Бували випадки, коли члени сім'ї, які мали право увійти в храм, щоб стати свідками шлюбу, із задоволенням проводили цей час на подвір'ї храму з тими, хто не міг увійти в храм. Тут, біля храму, вони мали можливість пояснити бажання молодої пари запечататися в домі Господа.

Там у цей час можна на людину вплинути так, як неможливо б було це зробити в інший час і в іншому місці. Наприклад, при деяких великих храмах проводяться екскурсії. При завчасному плануванні можна знайти найкращий спосіб, як приділити особливу увагу близькому родичеві, що з якоїсь причини не може увійти в храм. Тим самим можна значно пом'якшити почуття розчарування і навіть образи, а часом і гіркоти, у батьків, які не є членами Церкви або які є членами Церкви, але не мають права увійти в храм.

У деяких храмах є кімната, спеціально призначена для того, щоб батьки, які не можуть увійти в храм, могли б зустрітися з особою, яка може дати відповіді на їхні запитання.

Молода пара має зрозуміти, що їхні батьки напевно чекали цього дня весілля з моменту народження нареченого чи нареченої. Їхнє бажання бути присутніми на весіллі і їхня образа, якщо вони не можуть бути там, є ознакою батьківської прихильності. Молодій парі, у свою чергу, не слід ні на кого ображатися. До цього треба поставитися з розумінням і врахувати це, плануючи проведення весілля.

Звичайно, бувають випадки, коли хтось із батьків, недопущених у храм, ображається і не може заспокоїтися. У таких випадках молодій парі слід знайти найкращий вихід із становища. Може виникнути запитання: «То що ж, може

Кімната сотворіння, Солт-Лейкський храм

взяти цивільний шлюб, щоб вони могли бути свідками, а потім ми почекаємо ще належний рік, щоб увійти в храм?» Але це не буде ідеальним рішенням. Ретельне планування з молитвою у більшості випадків може перетворити проблему на можливість ще більшого зближення сім'ї.

Не слід запрошувати на обряд храмового шлюбу великі групи друзів, членів приходу тощо. Група, присутня на обряді, має бути невеликою, до складу якої б входили члени двох сімей і декілька близьких друзів молодої пари. Інколи в приході оголошується про весілля і всі запрошуються, щоб підтримати і підбадьорити пару, що одружується. Для цього влаштовується спеціальний прийом. Весільний прийом для того і буває, щоб друзі і всі бажаючі могли привітати молодих. Сам обряд храмового шлюбу має бути священним, на ньому мають бути присутні тільки ті, хто посідає особливе місце в житті тих, хто одружується.

За межами храму ми не цитуємо слова, сказані на обряді запечаткування, але ми можемо описати кімнату для запечаткування, прекрасну за своїм призначенням, тиху й спокійну духом, освячену священною роботою, яка в ній виконується.

До того, як пара підійде до олтаря для виконання обряду запечаткування, служитель має привілей дати пораду, а молода пара — прийняти її. Наприклад, до молодої пари можуть звернутися з такими словами:

«Сьогодні ваше весілля. Вас переполюють почуття, пов'язані зі вступом у шлюб. Храми збудовані як святилища для таких обрядів, як цей. Ми зараз перебуваємо не у світі. Ніщо світське не має тут сили і не повинно впливати на те, що ми робимо тут. Ми облишили світське, увійшовши в храм Господа. Цей день стає найважливішим у вашому житті.

Вас народили і ввели в цей світ батьки, які дали вам смертну скинію для перебування вашого духа. Кожного з вас було охрищено. Хрищення, священний обряд, є символом очищення, символом смерті і воскресіння, символом приходу в оновлене життя. Воно передбачає покаяння і відпущення гріхів. Причастя — це відновлення завіту хри-

щення, і ми можемо, якщо будемо жити заради цього, отримати відпущення своїх гріхів.

Ви, наречений, були посвячені у священство. Спочатку Вам було даровано Ааронове священство і, можливо, Ви пройшли через усі його чини — диякон, учитель і священник. Потім настав день, коли Ви стали гідним отримати Мелхиседекове священство. Це священство — вище священство і визначається як священство за найсвятішим чином Бога, або Святе Священство за чином Сина Божого. (Див. Алма 13:18 і Геламан 8:18). Вам було дано чин у священстві. Тепер Ви старійшина.

Кожний із вас отримав свій ендаумент. Під час ендаументу вас було наділено вічним потенціалом. Але все це, у певному розумінні, було попередньою підготовкою, щоб ви могли підійти до олтаря, аби запечататися як чоловік і дружина на час і на всю вічність. Зараз ви стаєте сім'єю, вільною брати участь у створенні життя, мати можливість через відданість і жертву привести у світ дітей, виховувати їх і піклуватися про них упродовж всього їхнього смертного життя, побачити у свій час, як вони, так само, як ви зараз, прийдуть для участі у цих священних храмових обрядах.

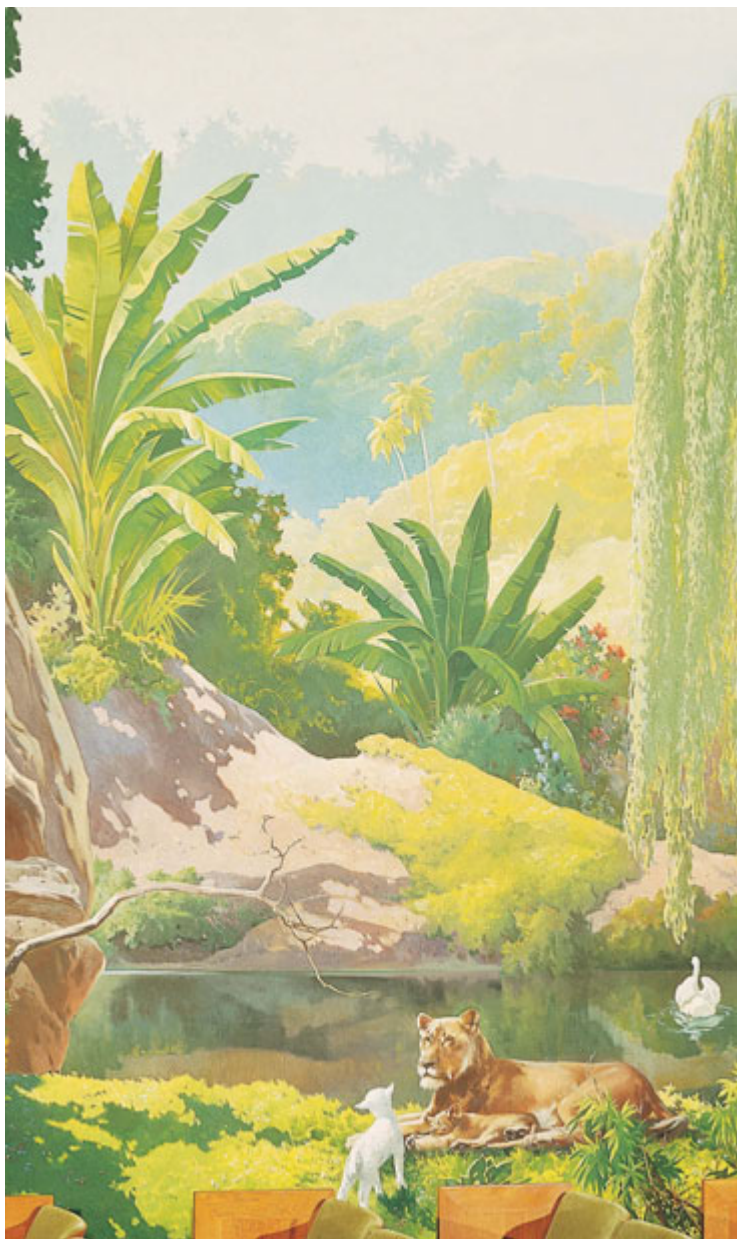
Ви прийшли сюди добровільно, вас вважають гідними. Цей союз може бути запечатано Святим Духом обіцяння».

«Отже, Я тепер посилаю до вас іншого Утішителя, саме до вас, мої друзі, щоб він міг перебувати у ваших серцях, саме Святого Духа обіцяння; і цей інший Утішитель є тим самим, кого Я обіцяв моїм учням, як записано у свідченні Івана.

Цей Утішитель є обіцяння вічного життя, яке Я даю вам, саме слави цілестяльного царства». (УЗ 88:3–4).

Прийняти одне одного у шлюбному завіті є великою відповідальністю, яка принесе благословення без міри».

Наречений і наречена напевно будуть так схвильовані весіллям, що не зможуть запам'ятати слова обряду запечаткування. Хоч ми і не можемо говорити ті слова поза храмом, можна час від часу приходити свідками на весілля. Щедрий Господь дав нам на це право. І тоді, коли ми вже

Сцени із життя в Еденському саду, храм у Лос-Анжелесі

не дуже задіяні особисто, можна уважно послухати слова цього обряду. І, звичайно, часто приходячи, щоб виконувати роботу за тих, хто вже пішов з життя, ми можемо відновлювати пам'ять і дух досвідом ендаументу.

Якщо ви вже одружені цивільним шлюбом, то ви можете мати бажання бути запечатаними на вічність, і якщо ви маєте дітей, то вони можуть бути запечатані до вас, щоб бути вічною сім'єю. Якщо ви визнані гідними цього, то для вас буде великим привілеєм отримати це благословення.

ОДЯГНЕНІ В БІЛЕ

Виконуючи обрядову роботу в храмі, ми вбрані у білий одяг. Цей одяг є символом чистоти, гідності й непорочності.

У храмі ви знімаєте свій звичайний одяг і вбираєтесь у білий храмовий. Це переодягання відбувається у спеціальній кімнаті, де кожному відводиться шафа, яка замикається, і кабінка, в якій можна зачинитися. У храмі ретельно підтримується ідеал скромності. Склавши свій одяг у шафу, ви залишаєте разом з ним свої турботи, хвилювання і все те, що може відволікати вашу увагу. Ви виходите з цього невеличкого особистого місця для переодягання вбрані в біле і відчуваєте єдність з іншими і рівноправність, бо всі навколо вас одягнені однаково.

Якщо ви йдете у храм вперше, порадьтеся зі своїм єпископом. Виписуючи вам перепустку, він пояснить дещо стосовно одягу, який необхідно носити в храмі. Не турбуйтеся, де дістати такий одяг. Його можна купити або через Церковні розподільчі служби, або, в деяких випадках, взяти напрокат у храмі. В останньому випадку вам потрібно буде сплатити невелику суму, яка йде на покриття витрат на прання цього одягу. У невеликих храмах прокату храмового одягу немає.

Як і у випадку з храмовими обрядами і церемоніями, за межами храму ми дуже мало говоримо про одяг, який носимо в храмі. Ми можемо сказати, що він, як і церемонії, має велике символічне значення.

Ознакою благоговіння і поваги може бути той вигляд і одяг члена Церкви, що відвідує храм, через які він або вона не відчували б незручності у присутності Господа. Уявіть на мить, що вас запросили в гості до видатного і високоповажного керівника. Ви розумієте, що будете перебувати поряд з почесними гостями, які отримали таке ж запрошення, що й ви. Це запрошення є ознакою того, що господар дуже вас шанує. Ви розумієте, що багато інших людей високо б цінували таке запрошення, але з різних причин їх не запросили, а тому вони не можуть бути там. Сумнівно, щоб за таких обставин ви прийшли вбрані у старий робочий одяг або так, як одягаєтеся для відпочинку. Сумнівно, щоб чоловік пішов туди неголеним, а жінка — без зачіски.

Люди, виховані й сповнені почуття самоповаги, отримавши запрошення на важливу зустріч, відразу запитують, як слід одягнутися. Чи ви б не готувалися ретельно для такого особливого випадку? Можливо ви б навіть купили новий одяг, маючи надію, що ваш зовнішній вигляд не буде порушувати урочистість обстановки.

Ви, напевно, потурбувалися і про те, щоб ваш одяг був випрасуваний і вичищений. Ви почувалися б незручно, якби були одягнені неналежним чином.

Можливість відвідати храм можна порівняти саме з таким запрошенням.

Тільки в одному випадку члени Церкви запрошуються у храм у звичайному одязі: це буває, коли вони приходять свідками на обряд храмового шлюбу. У цьому випадку вони тільки перевзуються у біле взуття. Багато років тому такий порядок було встановлено для зручності тим членам сім'ї і друзям, які не проходили через сесію ендаументу безпосередньо перед цим шлюбом.

Наречений і наречена входять у храм, щоб бути одруженими на час і на всю вічність. Наречена має бути одягнена у білу сукню з довгими рукавами, скромну за фасоном і пошиту з недорогої тканини, а також без витончених прикрас. Наречений також має бути одягненим у біле вбрання. Брати, які прийшли, щоб бути присутніми на обряді храмового шлюбу, не повинні бути у смокінгах.

Часом ми буваємо здивовані і засмучені, коли, відвідуючи храм, бачимо, що хтось прийшов засвідчити шлюб чи відвідати сесію у храмі, одягнений як для прогулянки чи занять спортом.

Привілей увійти в храм заслуговує на більшу шану від нас. Господу приємно, коли ми миємося і надіваємо чистий одяг, неважливо, скільки цей одяг коштує. Нам слід одягатися так, щоб було зручно прийти на причасні збори або на зібрання, пристойне і поважне.

Часом бувало, що особа, запрошена на весілля, не приділяла належної уваги пораді Братів стосовно одягу і зовнішнього вигляду, яку вони дали, що нам не слід наслідувати світ у крайнощах стилю одягу, довжині волосся, інших елементах зовнішнього вигляду тощо. Ми дивуємося, чому так буває, що людина, досить зріла для того, щоб бути допущеною в храм, не може зрозуміти, що Господь не може бути задоволеним тими, хто надає очевидну перевагу світському.

Як міг член Церкви, який має перепустку, піти у храм, одягненим у нескромний чи світський одяг? Як така особа могла зробити собі таку зачіску, що не відповідає поняттям гідності й вихованості?

Коли ви маєте можливість піти в храм для участі у храмових церемоніях або бути свідком запечатування, пам'ятайте, де ви знаходитесь. Ви — гість у домі Господа. Ви повинні зачісуватися й одягатися так, щоб почуватися зручно, якщо з'явиться ваш Господар.

Ті, хто має священство й отримує благословення священства, повинні покривати свої тіла так, як це було відкрито пророку Джозефу Сміту, коли йому було дано церемонію ендаументу.

Члени Церкви, які одержали свої храмові обряди, з цього моменту носять особливе вбрання, або храмову білизну. Храмова білизна надається Церквою і доступна членам Церкви по всьому світі через програму розподілення, яка діє в Церкві.

Храмова білизна уособлює священні обряди. Вона заохочує до скромності і стає щитом та захистом для того, хто її носить.

Ношення такої храмової білизни не позбавляє членів Церкви можливості одягатися в модний одяг, який носять у різних країнах світу. Тільки нескромний та екстравагантний одяг буде несумісним з храмовою білизнаю. Будь-який член Церкви, незалежно від того, був він чи була вона у храмі, маючи належний дух, захоче уникати екстравагантних фасонів або таких, при яких значною мірою оголюється тіло.

Бувають ситуації, коли у членів Церкви, які вже отримали ендаумент, можуть виникати запитання стосовно храмової білизни.

Якось одного з братів було запрошено виступити перед викладацьким та особовим складом Школи для підготовки капеланів флоту у місті Нью-Порт, штат Род Айленд. Серед слухачів була велика кількість капеланів флоту високого рангу з католицької, протестантської та юдейської віри.

Коли наступив час давати відповіді на запитання, один з капеланів запитав: «Чи можете ви розповісти нам щось про ту особливу білизну, яку носять деякі військовослужбовці-мормони?» Підтекстом цього запитання було: «Чому ви її носите?» «Чи це не дивно?» «Чи не викликає це проблем?»

Він відповів тому капеланові запитанням на запитання: «Яку церкву ви представляєте?» У відповідь той назвав одну з протестантських церков.

Він сказав: «У цивільному житті, а також ведучи збори на богослужіннях військових ви носите клерикальний одяг, чи це не так?» Капелан відповів, що так.

Він продовжував: «Напевно це є чимось важливим для вас, у тому розумінні, що він виділяє вас з решти вашої громади. Це ваша уніформа для священнослужіння. І напевно щось навіть більш важливе. Він нагадує вам про те, хто ви, про ваші зобов'язання і завіти. Це постійне нагадування про те, що ви член духовенства, що ви вважаєте себе слугою Господа, що ви зобов'язані жити так, аби бути гідним вашого посвячення у сан».

Потім він сказав їм: «Ви повинні зрозуміти, принаймні одну з підстав, чому святі останніх днів мають високе ду-

Террестріальна кімната, Солт-Лейкський храм

ховне зобов'язання стосовно храмової білизни. Головна різниця між вашими церквами і нашою полягає в тому, що ми не маємо професійного духовенства, як ви. Общинами керують місцеві провідники. Це чоловіки, прикликані з усіх прошарків суспільства. Але вони висвячені у священство. Вони мають чини у священстві. Вони призначені на головуючі посади як президенти, радники і провідники у різних групах. Жінки також розділяють з ними ту відповідальність і ті зобов'язання. Людина, яка головує над нашою общиною в неділю як єпископ, у понеділок може йти на роботу і працювати службовцем на пошті, працівником в офісі, фермером, лікарем, або ж може бути пілотом військово-повітряних сил чи офіцером флоту. За нашими нормами він такий самий посвячений священнослужитель, як ви за вашими. Він визнається таким священнослужителем більшістю урядів. Від ношення особливого одягу ми маємо таку саму користь, як ви від свого клерикального. Різниця полягає в тому, що ми носимо наше вбрання під своїм верхнім одягом, а не поверх нього, тому що працюємо на різних роботах, окрім свого служіння в Церкві. Ми не хочемо виставляти ці священні речі напоказ перед усім світом».

Потім він пояснив, що є глибше духовне значення, пов'язане з ношенням храмової білизни і завітами, укладеними у храмі. Ми не вважаємо за потрібне обговорювати це — не тому, що це секрет, — повторив він, — а тому, що це священне.

Храмова білизна, що покриває тіло, — зрима і відчутна нагадування про ті завіти. Для багатьох членів Церкви ця храмова білизна ставала захисним бар'єром, коли той, хто її носить, зіштовхувався зі спокусою. Крім того, воно символізує нашу глибоку пошану до законів Бога, у тому числі й до моральних норм.

ВЛАДА ЗАПЕЧАТУВАТИ

Щоб зрозуміти історію храмової роботи і вчення про неї, ми повинні зрозуміти, що є влада запечаткування. Нам слід хоч трохи уявляти, чому ключі від повноваження

використовувати владу запечаткування мають вирішальне значення.

Приблизно за дев'ять століть до народження Христа при дворі Ізраїльського царя з'явився пророк Ілля. Він приніс із собою священну владу — владу запечатувати.

Ілля священнослужив, висвятив і помазав Єлисея у наступники собі, а потім — і це дуже важливо — він не помер. Його, як і Мойсея до нього, було перетворено і перенесено на небо.

Після цього його ім'я тільки раз згадується в Старому Завіті — в останньому вірші останнього розділу Старого Завіту. Це тут Малахія пророкує, що Ілля повернеться і «приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків», аби вся земля не була проклятою. (Див. Малахія 4:5–6).

Ісус, «прийшовши до землі Кесарії Пилипової, питав Своїх учнів і казав: «За кого народ уважає Мене, Сина Людського?»

Вони ж відповіли: «Одні за Івана Христителя, одні за Іллю, а інші ж за Єремію або одного з пророків».

Він каже до них: «А ви за кого Мене маєте?»

А Симон Петро відповів і сказав: «Ти — Христос, Син Бога Живого!»

А Ісус відповів і промовив до Нього: «Блаженний ти, Симоне, сину Йонин, бо не тіло і кров тобі оце виявили, але Мій Небесний Отець.

І кажу Я тобі, що ти скеля, і на скелі оцій побудую Я Церкву Свою, — і сили адові не переможуть її.

І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі!» (Матвій 16:13–19).

Коли Петро, Яків та Іоанн пішли з Господом на Гору Переображення, там разом з переображеним Господом з'явилося дві особи. Вони впізнали в них Мойсея та Іллю, які прийшли, щоб передати владу запечаткування тому президентству. (Див. Матвій 17:1–8).

Петро мав тримати ключі. Петро мав тримати владу запечаткування, те повноваження, яке несе в собі силу зв'язу-

Целестіальна кімната, храм Колумбія Рівер, штат Вашингтон

вати, або запечатувати, на землі чи розв'язувати на землі, і так воно буде на небесах.

У 34 році після Р.Х., після Свого розп'яття, Господь священнослужив Нефійцям. Він продиктував їм—і це дивовижна подія в історії Писань—два останніх розділи з Малахії (в яких вміщено пророцтво про повернення Іллі), наказав їм записати ці розділи, а потім розтлумачив їх.

Коли ангел Мороній явився пророкові Джозефу Сміту, щоб розповісти йому про пластини, він цитував з пророцтва Малахії про повернення Іллі. Це цитування нині вміщено у другому розділі книги Учення і Завіти.

Через тринадцять років після явлення Моронія був побудований храм, відповідний до свого призначення, і Господь явив Себе знову, і з ним прийшов Ілля і дарував ключі влади запечатуння.

Ці ключі належать Президентові Церкви—пророкові, провидцеві й одкровителю. Ця священна влада запечатуння знаходиться зараз у Церкві. Тими, хто знає значення цього повноваження, ніщо не сприймається з більш священним трепетом. Ніщо не оберігається так ретельно. У конкретний час на землі є порівняно мало чоловіків, які мають цю владу запечатуння—у кожному храмі є брати, яким була дана влада запечатуння. Її не можна отримати ні від кого, крім пророка, провидця й одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, або від тих, кого він вповноважив давати її іншим.

«МИ БАЧИЛИ ГОСПОДА . . .»

День повернення Іллі—неділя, пообідні, 3 квітня 1836 року. У Кертлендському храмі проводилися причасні збори. Пророк описує ту подію дуже просто:

«Пополудні я допомагав іншим президентам роздавати Господню вечерю членам Церкви, отримавши її від Дванадцятьох, чиїм привілеєм було служити відправу за священним столом цього дня. Після виконання цього служіння для моїх братів, я відійшов до кафедри, завіси опустилися, і я схилився, з Олівером Каудері, в урочистій

та тихій молитві. Після того як ми встали, закінчивши молитву, нам обом відкрилося наступне видіння». (Див. УЗ 110, заголовок).

«Завісу було знято з нашого розуму, і очі нашого розуміння було відкрито.

Ми бачили Господа, Який стояв над поручнями кафедри перед нами, а під Його ногами була плита з чистого золота кольором, наче бурштин.

Його очі були наче полум'я вогненне; волосся на Його голові було біле, наче чистий сніг; Його обличчя сяяло якскравіше сонця, а Його голос був немов шум великої води, саме голос Єгови, Який мовив:

Я перший і останній; Я Той, Хто живе, Я Той, Кого було вбито; Я ваш заступник перед Батьком.

Ось, ваші гріхи прощено вам; ви чисті переді мною; отже, підійміть свої голови і радійте.

Нехай серця ваших братів радіють, і нехай радіють серця всього Мого народу, який силою своєю побудував цей дім у Моє ім'я.

Бо ось, Я прийняв цей дім, і моє ім'я буде тут; і Я являтимуся моїм людям у милості в цьому домі.

Так, Я являтимуся Моїм слугам і говоритиму з ними Своїм власним голосом, якщо Мій народ дотримуватиметься Моїх заповідей і не осквернить цей святий дім.

Так, серця тисяч і десятків тисяч вельми радітимуть благословенням, які буде пролито, і обдаруванню, яким моїх слуг було обдаровано в цьому домі.

І слава цього дому дійде до іноземних країн; і це початок благословення, яке буде пролито на голови Мого народу. Саме так. Амінь.

Після того як це видіння закрилося, небеса знову було відкрито нам; і Мойсей явився перед нами і ввірив нам ключі збирання Ізраїля з чотирьох частин землі і виведення десяти колін з північного краю.

Після цього явився Еліас і ввірив розподіл євангелії Авраама, кажучи що в нас і нашому сімені всі покоління після нас будуть благословенні.

А після того, як це видіння закрилося, ще одне велике і славетне видіння спалахнуло над нами, бо Ілля-пророк, який був забраний на небеса, не пізнавши смерті, став перед нами і сказав:

Ось і настав час, про який було сказано вустами Малахії— який свідчив, що його[Ілло] буде послано перед тим, як настане великий і жакливий день Господа—

Щоб повернути серця батьків до дітей, а дітей до батьків, аби всю землю не було покарано прокляттям—

Отже, ключі цього розподілу ввірено у ваші руки; і через це ви можете знати, що великий і жакливий день Господа вже близько— під самими дверима. (Див. УЗ 110:1–16).

Це сталося! Ця знаменна подія пройшла непоміченою світом, але вона матиме вплив на долю кожної душі, яка коли-небудь жила чи житиме. Усе почало тихо збуватися. Церква стала церквою, що будує храми.

У всьому світі тут і там стали з'являтися, неначе випадково, люди, організації, товариства, які стали цікавитися генеалогічними пошуками. Усе це стало відбуватися після явлення Іллі у Кертлендському храмі.

З того самого дня, 3 квітня 1836 року, серця дітей стали повертатися до їхніх батьків. З того часу обряди стали не пробними, а постійними. Влада запечаткування була з нами. Ніяке повноваження не може мати більшу цінність. Та влада надає змісту і вічної постійності всім обрядам, що виконуються належним повноваженням як для живих, так і для померлих.

УСЕ ВИКОНАНО НАЛЕЖНИМ ЧИНОМ

Після драматичних подій у Кертлендському храмі труднощі і переслідування примушували святих переїжджати на нові місця. Де б вони не знаходилися, Господь відкривав плани побудови храмів. Так було в Індепенденсі і у Фар-Уесті, штат Міссурі. У цей час переслідування святих розгорілися з досі небаченою люттю, і, зрештою, вони переселилися до Наву, штат Іллінойс. Там знову прийшли одкровення і заповідь будувати дім Господу.

Господь пояснив, що метою побудови цього дому було відкрити обряди. «І істинно Я кажу вам, нехай цей дім буде збудовано моєму імені, щоб у ньому Я міг явити Мої таїнства моєму народові; бо Я волю відкрити Моїй церкві те, що приховувалося ще до заснування світу, те, що стосується розподілу повноти часів». (Див. УЗ 124:40–41).

Він нагадав, що храм для святих буде місцем, де відбудуватимуться «ваші помазання, і ваші омовіння, і ваші хрищення за мертвих, і ваші урочисті зібрання, і записи жертв, принесених синами Левія, і ваших пророцтв у найсвятіших ваших місцях, де ви маєте спілкування, і ваші статuti, і суди для започаткування одкровень, і заснування Сіону, і для слави, шани й обдарування усіх його громадян ... обрядом Мого святого дому, який завжди наказувалося Моєму народові будувати в Моє святе ім'я». (Див. УЗ 124:39).

Серед обрядів, які ми виконуємо в Церкві, є такі: хрищення, причастя, дарування імені і благословення малят, благословення хворих, призначення на покликання в Церкві, висвячення у чин. Крім того, існують вищі обряди, які виконуються у храмах. Сюди входять омовіння, помазання, ендаумент і обряд запечатування, відомий ще як храмовий шлюб.

Наскільки важливими є обряди для нас як членів Церкви?

Чи можете ви бути щасливими, чи можете ви бути викупленими, чи можете ви бути піднесеними без них? Відповідь: вони є більш, ніж рекомендованими чи бажаними, навіть більш, ніж необхідними. Навіть більш, ніж суттєвими чи життєвоважливими. Вони — просто *вирішальні* для кожного з нас.

Пророк Джозеф Сміт говорив, що йому часто ставили таке запитання:

«Хіба ми не можемо отримати спасіння без проходження через усі ці обряди і т. д.?» Я відповідав: «Ні, ви не можете отримати всю повноту спасіння. Ісус казав: «Багато осель у домі Мого Отця, і Я піду й приготую місце для вас». Дім у цьому випадку потрібно перекладати як царство; і будь-яка особа, яка піднесена до найвищого царства, має жити за цілестіальним законом, і за

Целестіальна кімната, Солт-Лейкський храм

всім законом теж». (*History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, ed. B. H. Roberts, 7 vols. [Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1949], 6:184).

Президент Джозеф Філдінг Сміт сказав:

«Не має значення, який чин ви маєте в Церкві, ви можете бути апостолом, ви можете бути патріархом, первосвященником або кимось ще, але ви не можете отримати повноти священства, поки не підете у храм Господа й не отримаєте ті обряди, про які говорить пророк. Жоден чоловік не може отримати повноти священства поза храмом Господа. (Joseph Fielding Smith, *Elijah the Prophet and His Mission* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1957], p. 46.)

Ми раніше говорили про вищі обряди, які виконуються у храмі. Сюди входить ендаумент, який ще називається храмовим обдаруванням. Обдарувати означає збагатити, дати іншому щось довготривале і дорогецінне. Храмові обряди ендаументу збагачують трьома шляхами: (а) Тим, хто отримує цей обряд, надається влада від Бога. «Ті, хто отримує цей обряд, обдаровуються згори». (б) Ті, хто отримує цей обряд, також обдаровуються інформацією і знанням. «Вони отримують освіту стосовно Господніх цілей і планів». (Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, 2nd ed. [Salt Lake City: Bookcraft, 1966], p. 227). (в) Запечатавшись біля олтаря, людина починає отримувати славетні благословення, силу і шану як частини свого ендаументу.

Є два опублікованих визначення, або описання, ендаументу. Перше з них належить Президенту Бригаму Янгу:

«Дозвольте мені дати вам коротке визначення. Ваш ендаумент—це отримання всіх тих обрядів у Домі Господа, які будуть необхідними для вас після того, як ви підете з цього життя, щоб ви могли повернутися у присутність Батька, пройшовши повз ангелів, які стоять вартовими, і змогли дати їм ключові слова, знаки і символи, що стосуються святого священства, та отримати своє вічне піднесення, всупереч світу і пеклу». (*Discourses of Brigham Young*, comp. John A. Widtsoe [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971], page 416).

Старійшина Джеймс Е. Талмейдж описує ендаумент так:

«Храмовий ендаумент, який дається у сучасних храмах, містить у собі навчання про значення і наслідки минулих розподілів, а також важливість теперішнього часу, як найвеличнішої і найзначнішої ери в історії людства. Цей курс навчання включає в себе опис найзначніших подій у період сотворіння; умови, в яких жили наші первісні батьки в Еденському саду, їхній непослух і вигнання з блаженного місця перебування; умови, в яких вони жили у самотньому і похмурому світі, коли були вимушені жити, працюючи в поті лица; план викуплення, через який могла бути спокутувана велика провина; період великого відступництва; відновлення євангелії з усіма її первопочатковими силами і привілеями; абсолютну і обов'язкову умову особистої чистоти й відданості істині у теперішньому житті, а також строгу відповідність вимогам євангелії. (James E. Talmage, *The House of the Lord* [Salt Lake City: Bookcraft, 1962], pages 99–100; далі вказується як *The House of the Lord*).

Цей вислів старійшини Талмейджа прояснює, що отримуючи свій ендаумент, ви отримуєте навчання про цілі і плани Господа у сотворінні цієї землі та заселенні її людьми. Вас навчатъ, що треба робити, аби отримати піднесення.

Благословення ендаументу необхідне для повного піднесення. Кожний святий останніх днів повинен прагнути бути гідним цього благословення й отримати його.

Обряди омовіння і помазання часто в храмі називаються початковими. Буде достатнім сказати тут тільки те, що пов'язані з ендаументом омовіння і помазання є символічними по суті, але несуть у собі благословення як конкретні, негайні, так і ті, що прийдуть у майбутньому.

У зв'язку з цими обрядами в храмі вас буде офіційно одягнуто у вбрання й вам будуть обіцяні чудові благословення, пов'язані з ним. Важливо, щоб ви слухали уважно, коли будуть виконуватися ці обряди, і щоб ви намагалися запам'ятати обіцяні благословення й умови, за яких вони будуть реалізовані.

Обряд запечатування — це обряд, яким сім'ї зв'язуються навічно. Храмовий шлюб — це обряд запечатування. Коли

Целебніальна кімната, храм у Сан-Дієго, Каліфорнія

пара, яка перебуває у цивільному шлюбі, запечатується у храмі, то діти, які народилися у них до цього часу, не вважаються народженими у завіті і запечатуються до них під час короткого і священного обряду.

Будь ласка, упевніться, що ваше життя у повному порядку. Це буває тільки після отримання ваших храмових благословень, ваших обрядів, бо в цих обрядах «явлена сила божественності». (Див. УЗ 84:20).

СВЯЩЕННІ ЗАВІТИ

В одкровенні, відомому зараз як розділ 132 книги Учення і Завіти, Господь проголошує:

Бо ось, Я відкриваю вам новий і вічний завіт; і якщо ви не дотримаетесь цього завіту, тоді вас буде проклято; бо жоден не може відкинути цей завіт і дістати дозвіл увійти в мою славу.

Бо всі, хто бажають мати благословення з моїх рук, мають дотримуватися закону, який було призначено для цього благословення, і умов його, як було встановлено ще до заснування світу. (Див. УЗ 132:4–5).

Президент Джозеф Філдінг Сміт визначає новий і вічний завіт такими словами:

«Що таке новий і вічний завіт? З жалем маю сказати, що деяких членів Церкви невірнo інформували і ввели в оману щодо того, що насправді є новий і вічний завіт. *Новий і вічний завіт—це всі обряди і зобов'язання євангелії, узяті разом*». (Joseph Fielding Smith, *Doctrines of Salvation*, 3 vols. [Salt Lake City: Bookcraft, 1954–1956], 1:156; надалі вказується як *Doctrines of Salvation*).

Цей завіт включає в себе всі обряди євангелії, найвищі з яких виконуються в храмі. Знову цитую Президента Сміта:

«Зараз існує чітке і детальне визначення нового і вічного завіту. *Це все—повнота євангелії*. Отже, виконані належним чином шлюб, хрищення, висвячення у священство, усе інше —кожна угода, кожне зобов'язання, кожне виконання їх, усе, що стосується євангелії Ісуса Христа і запе-

чатане Святим Духом обіцяння згідно з його законом, даним тут, є частиною нового і вічного завіту». (Doctrines of Salvation, 1:158.)

У вірші, цитованому раніше (Учення і Завіти 132:4), Господь говорив з непохитною ясністю: «... бо ніхто не може відхилити цей завіт і отримати дозвіл увійти у славу Мою».

Ті, хто йде у храм, мають привілей узяти на себе особливі завіти і зобов'язання, що стосуються їхнього піднесення і піднесення інших. Старійшина Джеймс Е. Талмейдж писав:

«Обряди ендаументу втілюють певні зобов'язання з боку особи, як, наприклад, завіт і обіцяння виконувати закон абсолютної чесноти і цнотливості, бути милосердним, великодушним, терпеливим і чистим; присвячувати таланти і майно розповсюдженню істини і піднесенню людства; бути відданим справі істини; намагатися всіма способами робити внесок у підготовку землі до зустрічі з її Царем—Господом Ісусом Христом. Із складанням кожного завіту і прийняттям кожного зобов'язання промовляється й обіцяне благословення, отримання якого залежить від виконання певних умов з вірою». (*The House of the Lord*, page 100).

Ми вступаємо в завіт з Господом присвячувати свій час, таланти і майно Його царству.

Ми—завітний народ. Ми вступаємо в завіт віддавати все, що ми маємо— час, гроші і таланти— усе, чим ми володіємо, заради царства Божого на землі. Простіше кажучи, ми вступаємо в завіт чинити добро. Ми—завітний народ, і храм є центром наших завітів. Він є джерелом завіту.

Приходьте у храм. Вам необхідно прийти у храм. Тут, виступаючи повіреною особою когось, хто вже пішов за завісу, ви повторите завіти, в які вже вступили самі. Ви підсилите у пам'яті ті великі духовні благословення, що пов'язані з домом Господа.

Будьте вірними завітам і обрядам євангелії. Ідучи крок за кроком по життю, будьте гідними тих священних обрядів. Шануйте завіти, пов'язані з ними. Робіть це і будете щасливими.

Ваше життя тоді буде в порядку—усе вишикується у вірній послідовності, правильними шеренгами і рядами. Ваша сім'я буде зв'язана так, що цей зв'язок ніколи не розірветься.

У завітах і обрядах містяться благословення, на які ви можете розраховувати у святому храмі. Звичайно, Господь задоволений, коли ми гідні називатися «хранителями завітів».

НЕ БЕЗ ПРОТИДІЇ

Храми є самим центром духовної сили Церкви. Ми повинні очікувати, що ворог буде намагатися заважати нам, як Церкві, так і особисто, коли ми прагнутимемо брати участь у цій священній і натхненній роботі. Перепони будуть змінюватися від жахливих переслідувань у ранні дні до апатії стосовно цієї роботи. Останнє, напевно, є найнебезпечнішою і найпідступнішою формою протидії храмовій роботі.

Храмова робота викликає такий великий опір, тому що вона є джерелом значної духовної сили для святих останніх днів і всієї Церкви.

Під час освячення наріжного каменя храму в Логані президент Джордж К. Кеннон сказав:

«Кожний камінь, який закладено в основу храму, і кожний храм, збудований за повелінням, яке Господь відкрив Своему святому священству, зменшує силу Сатани на землі і збільшує силу Бога і Божества, з могутньою силою рухає небеса заради нас, закликає і прикликає на нас благословення Вічних Богів і тих, хто живе в Їхній присутності». («The Logan Temple,» *Millennial Star*, 12 Nov. 1877, page 743).

Коли члени Церкви мають труднощі або над ними висить тягар прийняття дуже важливих рішень, то вони, як правило, ідуть у храм. Це гарне місце, щоб позбавитися турбот. У храмі ми можемо отримати бачення духовної перспективи. Там, під час храмового служіння, ми «відокремлені» від світу.

Великою цінністю цих відвідувань є те, що ми робимо щось за тих, хто не може це зробити за себе. Виконуючи ендаумент за того, хто помер, ми менше вагаємося гаряче помолитися Господу про Його допомогу нам. Коли молоді подружні пари мають приймати якесь рішення і якщо вони живуть поблизу храму, то дуже добре буває сходити на сесію. Щось є в духовній атмосфері храму, що очищує і просвітлює.

Часом наші голови бувають настільки переобтяженими проблемами і так багато чого вимагає від нас безпосередньої уваги, що ми не можемо ясно думати і бачити. У храмі пил розпачу, здається, осідає, туман та імла розвіюються, і ми можемо «бачити» те, що до цього не могли бачити, і знайти ті шляхи подолання своїх труднощів, про які ми раніше не знали.

Господь благословить нас, коли ми будемо ходити і виконувати священну обрядову роботу в храмах. Благословення там не будуть обмежені тільки нашим храмовим служінням. Ми отримуємо благословення в усіх наших справах. Ми отримуємо право запрошувати Господа бути учасником наших справ, як духовних, так і матеріальних.

СТОСОВНО ЗАВИСИ

Ми маємо набути певного почуття щодо того, навіщо ми будуємо храми і навіщо від нас вимагається виконання обрядів. Потім нас постійно навчають і наставляють на теми важливості духовного. Це робиться рядок за рядком, повчання за повчанням, поки ми не набудемо повноти світла і знання. Це стає великим захистом для нас, для кожного з нас особисто. Це є також захистом і для Церкви.

Жодна робота не захищає так Церкву, як храмова робота і генеалогічний пошук, який підтримує її. Жодна робота не є такою очищувальною духовно. Жодна робота, яку ми виконуємо, не дає нам більшої сили. Жодна робота не вимагає вищого рівня праведності.

Наша праця у храмі закриває нас щитом, дає захист, кожному індивідуально і всім як народу.

Саме під час храмових обрядів ми вступаємо в завіт з Ним — саме там ми стаємо завітним народом.

Якщо ми зможемо сприйняти одкровення стосовно храмової обрядової роботи, якщо ми увійдемо у наші завіти, не ставлячи умов і не виправдовуючи себе, Господь захистить нас. Ми отримаємо натхнення, необхідне, щоб перебороти труднощі життя.

Робота, яка стосується храмів, істинна. Вона була відкрита із-за завіси і це одкровення триває.

Одкровення стосовно храмової роботи може прийти до кожного члена Церкви особисто.

Отже, прийдіть у храм — прийдіть і попросіть благословень. Це священна робота.

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

Ukrainian 36793 192